

המאור שבתורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

כל הזכויות שמורות

שבת א' אב התשפ"ה			
הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת	י-ם
19:25	20:15	21:10	
19:23	20:14	21:07	ת"א
19:26	20:17	21:11	חיפה
19:24	20:14	21:07	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי

יסורנו ימתוקו אם נדע להשתמש בהם כדשן לצמיחתנו

אם לומר את האמת, נשיקותיו של ההורה בדרך כלל לא באות מתוך אהבה של נתינה לילד, אלא מתוך אהבה עצמית – ההורה נהנה מהילד שלו, או שנהנה מההצלחה שרואה בילדו, או שיש לו הנאה פיזית מהמתיקות של הילד, וזה לא שונה הרבה מנשיקה אחרת של תאוה.

לכן, על פי רוב ילדים כלל לא נהנים מנשיקות! וגם אם הם קצת נהנים מהאהבה והחום, זה ברמה מאוד שטחית.

אז ממה הם כן נהנים? ממילה טובה, מיחס, וכן הלאה. כי מילה טובה והתייחסות אמיתית של ההורה כלפיו הם דברים שהולכים עם הילד הלאה, מחזקים אותו במשך כל ימי חייו. לכן, אם הורה רוצה לבטא את אהבתו לילדו עדיף שהוא יבטא זאת בפיו בדיבור: **"אני אוהב אותך!"**

בידינו להחליט כמה אור יהיה בעולם "השמיים שמיים לה" אבל "והארץ נתן לבני אדם" אתה יכול לעשות ממנו גן עדן ואתה יכול לעשות ממנו גהנום זה תלוי בכך אתה יכול להגדיל את האור מאוד או להפוך אותו לפנס קטן

עשה כל מאמץ להגברת כיסופך לאל. מובן שאין די בכך: עליך להוציאם אל הפועל

אך גם אם אינך ראוי להגשים את שאיפותיך הרוחניות, יקרים הם הכיסופים עד מאוד, וראויים לשכר.

שר שלום שרעבי על רבי שלום מזרחי המכונה שרעבי (השמ"ש), מקובל גדול שעלה לא"י במחצית השניה של המאה ה"ח ועמד בראש ישיבת המקובלים בירושלים, מספרים שבימי ילדותו רכל בתבלינים והיה נודד ברכולתו ביישובי הגוים **מעיד לעיר** ומכפר לכפר. פעם אחת ראתה אותו ישמעאלית בעד החלון וחשקה נפשה בו כי היה יפה תואר. קראה לו לעלות לעליה באמתלה שהיא מבקשת לקנות מסחורתו. עלה רבי שלום לתומו לעליה והניח תרמילו על הקרקע כדי שתבחר מן הסחורה את מבוקשה. והנה סגרה הישמעאלית את החדר בעדה ובעדו.

בראותו כי אין מנוס אמר לה בערמה: "כמצותך כן אעשה גברתי! אך תחילה צריך אני לנקביי. בבקשה ממך, הראי לי מקום בית הכבוד". היא פתחה לו הדלת והראתה לו באצבעה על בית הכבוד, וזה כנס וסגר הדלת אחריו. הסתכל בקירות החדר לראות אם יש בהם חלון או אשנב, ובלבו גמר אומר שאם יינצל מיד ייסע מיד לארץ הקודש. ראה והנה חלון קטן בקיר. דחק עצמו בעד החלון וצנח לארץ. נעשה לו נס ולא אירעו נזק. עמד על רגליו ונס כל עוד נפשו בו. נסע מעיר לעיר וממדינה למדינה עד שהגיע לא"י וקיים את נדרו

לע"נ רחל (רש"א) אלבו בת קלרה זאליה

כך זכורני שדיבר רבן של ישראל מרן **החפץ חיים** זצ"ל שעה שלמה בבכיות נוראות על דבר אחד ויחיד – "צניעות!" ושגם בבית צריך ללכת בצניעות, וקל וחומר בן בנו של קל וחומר בחוץ לעיני אחרים. בתוך דבריו הזכיר את דברי רבי יהונתן אייבשיץ בעל "יערות דבש" שתהיה האשה צנועה אף בביתה ובוזה תינצל ממלאך המוות המלא עינים.

מאבקים רבים ניהל הגאון רבי **עזרא עטיה** זיע"א כדי לשמור על הלימודים בישיבת פורת יוסף שיהיו על טהרת הקודש. פעם שלחו אנשי ועד העדה הספרדית לראש הישיבה שהם רוצים לשלוח מרצה **בעל תואר דר** התנגד רבי עזרא אבל לא רצה לצאת נגדם בגלוי שכן אז היו עלולים להזיק לישיבה מה עשה? שאל: "על איזה נושא ירצה" ענו לו "על הרמב"ם" אמר הרב "בודאי רוצה הוא לדבר על חיי הרמב"ם" ואשרו את דבריו.

אם כן אמר רבי עזרא עטיה סכנה היא שבמקרה שהתלמידים בישיבה ישאלו אותו **קושיא** בדברי הרמב"ם והוא לא ידע לענות, תגרם לו בושה אם כן מוטב **שלא יבוא** בכלל... והסכנה חלפה.

סת"ם - ראשי תיבות של ספר תורה, תפילין ומזוזות. כתיב קודש שקדושתם חמורה לעניין כמה דינים (גניזה, טומאה, דיני כתיבה וכו'). "סופר סת"ם" - אדם שעיסוקו בכתיבת סת"ם.

לעולם אל תיכנע
לרגשות בדידות.
בכל מקום
בו אתה נמצא,
אלוקים קרוב אליך.

בעיר חלם היה רופא אחד.

יום אחד חלה הסנדלר במחלה קשה. הרופא בדק אותו מכף רגל ועד ראש וקבע: אתה חולה אנוש והולך למות בקרוב. אמר הסנדלר: "אולי אפשר לאכול קצת **כרוב כבוש** לפני מותי". אכל הסנדלר את הכרוב הכבוש ולמחרת הבריא.

כששמע זה הרופא כתב במחברתו: "כרוב כבוש מצייל ממות" כעבור מספר ימים חלה גם החייט של העיר. בדק הרופא אותו וקבע "יש להאכיל את החייט בכרוב כבוש" לא עבר יום אחד והוא נפח את נשמתו. שוב הוציא הרופא את מחברתו וכתב "כרוב כבוש תרופה מצוינת **רק לסנדלרים**"

אל תיתן לחבר עצה שעזרה לאחר
אלא תקשיב ותחשוב מה מתאים ל!!! (העורך)

**יהא
אדם
קשה
להבטיח
ונוח
לקיים
ואל
יהא
נוח
להבטיח
וקשה
לקיים**

מעשה היה במרן הרב שר צ"ל, שעלה להיכל הישיבה אחרי חצות, ומצא שלושה בחורים מתמידים **שעדין שקדו** על תלמוד. השמיע באזנם קושיא חמורה שטרדה מנוחתו ולא הניחה לו לישון. ניסו כוחם בתשובות, זה זה אומר בכה וזה בכה, ולא התישבו דבריהם על לבו. למחרת היום השתאו הכל, כאשר מרן לא הופיע לתפילת שחרית. אף בתחילת הסדר לא עלה ליישיבה כמנהגו.

בשעה עשר הגיע, וקרא לאותם בחורים. וסיפר שהגה בקושיא **עד לפנות בוקר**, התפלל כותיקין ונסע לירושלים. עלה מרן **הגרי"ז מבריסק** צ"ל. שטח בפניו את הקושיא, והרב מבריסק בחדוותא דשמעתא, והיו הדברים מאירים ושמחים. כשסיים, העז אחד מבני החבורה ואמר: "נפלאים הדברים, אבל הלא אמש העלה חברנו רעיון זה, חידש סברא זו, וראש הישיבה לא קבלה!" "אכן", אישר מרן, "כשהוא העלה את הסברא-היה זה חידוש נועז, שלא התקבל בלא ראייה מוכחת. **אבל כשהרב** מבריסק אמר זאת, ראו שזו תורת אמת לאמתה של תורה..."

הרב אברהם פיש צ"ל לא הרבה לשוחח אודות ימי נעוריו בפרט על אותה תקופה נוראה בזמן "השואה". אמנם פעם שחה הרבנית עליה השלום בפני המקורבים בזמן מלחמת העולם השנייה עת אשר הגיעו הנאצים ימח שמם לעיירה בה התגוררנו **פרצו באכזריות** לבית משפחת פיש וציוו על הנמצאים שם לעמוד כששפניהם אל הקיר אותם רשעים ירו בהם ללא רחם ווידאו את הריגתם ברם משהתקרבו הללו **אל הנער** רבי אברהם פיש מערכת החשמל קרסה והבית כולו החשיך ונמלט אותו צדיק דרך החלון וברח מעיניהם ששל חיות הטרף הללו.

ילקוט שמעוני מובא על איוב וכן הוא במדרש תנחומא פרשת וישלח ה ברית כרתי לעיני ומה אתבונן על בתולה, בוא וראה צדקו של איוב ומה אם בתולה וכו' לא היה איוב מסתכל בה, על אחת כמה וכמה על **אשה איש** שאינו רשאי להסתכל בה, לפיכך אז"ל שאסור לאשה לצאת בתכשיטיה אף בחול לרשות הרבים לפי שהעם מסתכלין בה, לפי שלא נתן הקב"ה תכשיטין לאשה אלא שתהא **מתקשטת בהן בתוך ביתה** שאין נותנין פרצה לפני הכשר וכל שכן לפני הגנב משל הוא, שכשהיית פרוץ ופתוח, אפילו אנשים כשרים נכנסים לשם ולוקחים משם חפצים וק"ו גנבים, והנמשל, כשאשה מקושטת ברחוב היא גורמת שאפילו **אנשים כשרים** יסתכלו בה וק"ו סתם אנשים...

אם יכבוד בני אדם בגלל עושר או שודרה אל יערב לך כי הכבוד ההוא יפנה בהפנותם אבל יערב לך אם יכבוד בעבור חכמה יראה או מוסר

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב ראובן אליש שליט"א

משולחן גבוה

אחת המצוות האהובות על אנשים רבים היא מצות ה"תוכחה". נהנים הם להוכיח את הזולת ולהכות בו בשבט על פיהם על אי אלו עוולות שבחיקו. ישנם גם כאלו המהדרים במצוה זו, ומחפשים את רעתו של השני כדי להוכיחו.

רבי ישראל אשיר פספן היה תמה: מפני מה נשתנתה מצות תוכחה הנאמרת על ידי רבים בכעס וברוגז – משאר מצוות עשה שבתורה, האם יעלה בדעת מאן דהוא להניח תפילין ברוגזה, או לאכול מצה בזעם?

מה שאומר שהתוכחה כנראה לא נאמרת ממקום נקי, שכן אילו היתה נאמרת בנקיות ובטוהר לב, כדי לקיים דברי התורה, הייתה גם נעשית בעזרת הראויה **כפי שהתורה רוצה שתעשה**. וכך פסק הרמב"ם בדיני התוכחה (הלכות דעות (ח,ו):

המוכיח את חברו, לא ידבר עמו קשות עד שיכילימו, שנאמר: "ולא תשא עליו חטא". כך אמרו חכמים: יכול אתה מוכיחו ופניו משתנות? תלמוד לומר: **"ולא תשא עליו חטא"**. מכאן שאסור לאדם להכלים את ישראל, וכל שכן ברבים...

בטרם תוכיח את זולתך, בדוק בעצמך האם **מטהרת הלב** באה התוכחה. ולשם שמ"ם היא נעשית. זכור כי מצוות זאהבת לרעך כמוך קיימת אף היא. ומחייבת אותך **שלא לבייש** ולהכלים. עשה זאת כפי שהיית רוצה שיעשו זאת לך.

שבת שלום לכל בית ישראל

מגדל פיקוח: "טיסה 1234, להפחתת רעש - פנה מייד 45 מעלות ימינה." טייס: "הפחתת רעש?! אנחנו בגובה 35,000 רגל, כמה רעש אתם יכולים לשמוע?"

מגדל פיקוח: **"שמעת פעם כמה רעש נוצר כשבואינג 707 מתנגש ב-727?"**

אמר רבי יהושע

מאוסטורובה צ"ל יש האוהבים את האמת יען שהדבר **מועיל להם** יש האוהבים את השקר יען כי הדבר מועיל להם

נמצא שאין הם לא אנשי אמת ולא אנשי שקר אלא אנשים האוהבים את עצמם **איש אמת** אוהב את האמת על שאמת היא בין אם מועילה לו ובין אם לאו.

אין ניבול פה יש רק ניבול נפש

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

הרבנים החשובים הרב אברהם וולף והרב **דוד קליינפלאץ** צ"ל חברו יחד ונכנסו לביתו של מרן ה"חזון איש" צ"ל ובפיהם שאלה:

"הלא כל ישראל כולו מחוייב בשמירת מצוות התורה, הן הגבריים והן הנשים, והנה **לגברים** נתן הקב"ה את מצות **לימוד התורה**, שעליה אמרו חז"ל 'בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין' (קידושין ל:). אבל מה תעשינה הנשים והבנות שאין עליהן חיוב תלמוד תורה, במה הן מתגברנה על נסיונות היצר הרע" – שמע ה"חזון איש" והשיב: **"בבגדי צניעותה"** – כך מוסרים בשם הגר"א מוילנא צדוק"ל מה שהגברים משיגים בתורתם משיגות הנשים בלבושן הצנוע."

פלסטיני סיים את לימודי המשפטים שלו, נכנס למשרד עורכי דין מכובד בתל אביב, ניגש לבעלים ואמר: "שלום, סיימתי לימודי משפטים והייתי רוצה לעבוד כאן". הבעלים מסתכל עליו, חושף שני טורי שיניים מבריקות ואומר לו: "וואללה, התקבלת. אתה רואה את המשרד הזה שאנחנו עומדים בו?"

הפלסטיני מסתכל ואומר לו: "כן". הבוס אומר לו: "זה מעכשיו שלך". והוא ממשיך: בוא איתי למטה. השניים יורדים למרתף, שם עומדת מכונת יגואר נוצצת. הבוס מראה אותה לפלסטיני: "זה מעכשיו שלך. בוא נעלה שתי קומות."

השניים נכנסים לחדר כושר ענק והבוס אומר לפלסטיני: "לנוחיותך, יש פה חדר כושר, סאונה, ג'קוזי וחדר פרטי משלך. חוץ מזה, שתי המזכירות האלה עומדות לרשותך בכל שעה. הפלסטיני לא מאמין למה שהוא רואה ושומע. הוא פונה אל בוס ואמר לו: "מה, אתה צוחק עלי.?" הבוס מסתכל עליו ואומר: **"אתה התחלת"**

צריך להבין שאין צריך להבין

את הכל ומסלול חייו של כל יחיד נגזר ע"י מסובב כל הסיבות לטובתו

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת ובה, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוהנה בן חנינה, יחיאל בן לוליה, נעמה בת עזיה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, מרים בת זוהרה, רפאל ואלברט בני קלרה, חכם יהודה בן חנה פתיאל, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל ושמואל בני שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אליעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אברגיל, ישראל בן שמחה סג, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, דוד בן איה, יעקב בן שרה ברסקה, חסיד מנשה בן רחמה **מרן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**